

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-135/10

**Società Consortile Fonografici (SCF)
proti
Marcu Del Corsu**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Corte d'appello di Torino)

„Avtorska in sorodne pravice v informacijski družbi — Neposredna uporaba Rimske konvencije, Sporazuma TRIPS in Pogodbe WPPT v pravnem redu Unije — Direktiva 92/100/ES — Člen 8(2) — Direktiva 2001/29/ES — Pojem ‚priobčitev javnosti‘ — Priobčitev fonogramov, ki se predvajajo po radiu v zobozdravstveni ordinaciji, javnosti“

Povzetek sodbe

1. *Mednarodni sporazumi — Sporazum o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (TRIPS) — Pogodba Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (WIPO) o izvedbah in fonogramih — Uporaba v pravnem redu Unije — Neobstoj neposrednega učinka*

(Sporazum TRIPS; Pogodba Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o izvedbah in fonogramih)

2. *Mednarodni sporazumi — Rimska konvencija za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij — Neuporaba v pravnem redu Unije — Posredni učinki*

(Rimska konvencija za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij)

3. *Približevanje zakonodaj — Avtorska pravica in sorodne pravice — Direktivi 92/100 in 2001/29 — Pojem „priobčitev javnosti“ — Razlaga ob upoštevanju mednarodnega prava*

(Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2001/29; Direktiva Sveta 92/100)

4. *Približevanje zakonodaj — Avtorska pravica in sorodne pravice — Pravica dajanja v najem in pravica posojanja varovanih del — Direktiva 92/100 — Priobčitev javnosti — Pojem — Brezplačno predvajanje fonogramov v zasebni zobozdravstveni ordinaciji — Izključitev*

(Direktiva Sveta 92/100, člen 8(2))

1. Določbe Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine iz aneksa 1 C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (sporazum TRIPS) in Pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o izvedbah in fonogramih se uporabljajo v pravnem redu Unije.

Posamezniki se ne morejo neposredno sklicevati niti na ta sporazum niti na omenjeno pogodbo.

(Glej točko 56 in točko 1 izreka.)

2. Ker Mednarodna konvencija za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, ki je bila sprejeta v Rimu, ni del pravnega reda Unije, se v Uniji ne uporablja. Vendar pa ima ta konvencija posredne učinke na Unijo, ker ima Unija v skladu s členom 1(1) Pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o izvedbah in fonogramih kljub temu dolžnost, da ne ovira držav članic pri izvajanju obveznosti, ki jih imajo na podlagi te konvencije.

Posamezniki se ne morejo neposredno sklicevati na to konvencijo.

(Glej točki 50 in 56 ter točko 1 izreka.)

3. Pojem „priobčitev javnosti“ iz Direktive 92/100 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine in Direktive 2001/29 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi je treba razlagati ob upoštevanju enakih pojmov iz Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine iz aneksa 1 C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (sporazum TRIPS), Pogodbe Svetovne organizacije za intelektualno lastnino o izvedbah in fonogramih in Mednarodne konvencije za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, ki je bila sprejeta v Rimu.

Ta pojem je treba razlagati tako, da ostaja skladen z omenjenimi sporazumom, pogodbo in konvencijo, pri tem pa je treba upoštevati kontekst, v katerem so ti pojmi navedeni, in cilj, ki ga imajo upoštevne pogodbene določbe, ki se nanašajo na področje intelektualne lastnine.

(Glej točko 56 in točko 1 izreka.)

4. Pojem „priobčitev javnosti“ iz člena 8(2) Direktive 92/100 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da ne zajema brezplačnega predvajanja fonogramov v zobozdravstvenih ordinacijah v okviru opravljanja gospodarske dejavnosti v samostojnem poklicu, pri čemer je to predvajanje v korist pacientov, ki pa imajo do njega dostop neodvisno od svoje volje. Zato tako predvajanje proizvajalcem fonogramov ne daje pravice do nadomestila.

Stranke zobozdravnika namreč običajno sestavljajo skupino oseb, katere sestava se večinoma ne spreminja, in torej sestavljajo določeno skupino morebitnih naslovnikov, saj druge osebe načeloma nimajo dostopa do storitev tega zobozdravnika. Zato ne gre za „osebe na splošno“. Poleg tega – glede dovolj velikega števila oseb, ki jim je zobozdravnik omogočil poslušanje istega predvajanega fonograma – to število nima velikega pomena oziroma ni pomembno, ker je število oseb, ki so hkrati navzoče v njegovi ordinaciji, po navadi zelo majhno. Poleg tega, čeprav stranke prihajajo zaporedoma, po navadi ne poslušajo istih fonogramov, kar velja zlasti za tiste, ki se oddajajo z radiodifuzijo. Nazadnje, zobozdravnik, ki kot ambientalno glasbo v navzočnosti svojih pacientov predvaja fonograme, ne more niti razumno pričakovati, da se bo zaradi tega predvajanja število strank v njegovi ordinaciji povečalo, niti povišati cene zdravstvenih storitev. Zato tako predvajanje samo po sebi ne more vplivati na prihodke tega zobozdravnika. Zobozdravnikove stranke namreč obiščejo njegovo zobozdravstveno ordinacijo le z namenom, da bi prejele zdravstvene storitve, saj predvajanje fonogramov ni sestavni del opravljanja zobozdravstvenih storitev. Te stranke naključno in neodvisno od svojih želja pridobijo dostop do nekaterih fonogramov, ki je odvisen od časa, ko pridejo v ordinacijo, od dolžine čakanja in od vrste storitve, ki so je deležni. V teh okoliščinah ni mogoče domnevati, da bi bile običajne stranke zobozdravnika dovzetne za to predvajanje. Zato tako predvajanje nima pridobitnega namena.

(Glej točke od 95 do 99 in 102 ter točko 2 izreka.)